

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 12 nr. 4

april 2000

INGEN NY EPOKE

Vi har ikke for vane at stjæle andre publikationers lederartikler. Vi kan skam godt selv. Men man skal heller ikke føle sig for god til at samle guldkorn op, når man falder over dem. De følgende kloge ord har vi klippet ud af en leder i det amerikanske tidsskrift Business Week. Her bliver den seneste tids megen snak om »ny« og »gam-mel« økonomi sat i relief:

»I mindst fem år har den amerikanske forretningsverden været grebet af en trancelignende religiøs begejstring over den uforlignelige velstand, vi møder i den »nye epoke«, som vi, eller den, eller nogen allerede er trådt ind i. Pressens, politikernes og embedsmændenes økonomiske diskussioner har løftet os ind i et fantasiens drømmeland, hvor alle vurderinger af nuværende og fremtidige præstationer overgydes med vage forestillinger om et nært forestående nordamerikansk årtusinde. En klar, kritisk, realistisk og rationel erkendelse af de nærværende problemer og udviklede tilstande er en sjældenhed«...

»Vi kan ikke med sikkerhed beregne konsekvenserne eller bedømme værdien og holdbarheden af en eneste af de seneste års nye og vigtige udviklinger indenfor vort økonomiske liv... Vi har oplevet en forbløffende stigning i industriens produktivitet, men vi ved ikke, hvorfor den er kommet... Vi ved slet ikke, hvor længe eller hvor hurtigt den vil fortsætte, eller, hvis den gør, om problemerne med at tilpasse beskæftigelsen og forbrugernes købekraft derefter vil blive løst. Vi har set nye industrier skyde op som raketter og gamle sygne hen og dø. Vi ved ikke, hvor hurtigt de nye vil brænde ud og dø, eller hvilke andre, der vil tage deres sted...«

»Vi har set priserne på værdipapirer suse forbi almindelige lønninger; børsmægler-lån svulme til en grad, hvor de har slugt en tredjedel af landets bankressourcer; og tidligere tiders »blinde puljer« vende tilbage som nutidens investeringsfonde, der formerer sig gennem endeløse krydsinvesteringer og pyramideopsætninger. Banker fusionerer og slutter sig sammen i kæder, halsende efter fonde og holdingselskaber ... Er der nogen, der kan sige, hvad alt det her egentligt betyder? Om det er sundt og sikkert, og hvad det i sidste ende fører til? Vi ved ikke engang, eller kan ikke blive enige om, hvorvidt der er inflation, hvad den betyder, eller hvordan den skal måles. I betragtning af den uvidenhed, usikkerhed og irrationalitet, der omgiver hvert eneste aspekt af denne »nye epoke«, ville det være klogt, hvis forretningsverdenen holdt begge ben på jorden, og for en tid fastholdt den antagelse, at det er de samme principper for stabilitet og succes, som har styret forretningslivets lange fortid, der stadig gælder i dag.«

Åh, vi glemte at give datoen. Lederen er fra den 7. september 1929.

ALAN GREENSPANS FIASKO

Den **21. marts** hævde **Den amerikanske Føderalbank** som ventet udlånsrenten med **0,25%** til **6,00%**. Føderalbankchef **Alan Greenspan** havde eftertrykkeligt forklaret **Kongressens Bank- og Finanskomité** under høringerne i februar (se også *Agro-Nyt*, **marts '00**), at rentestigningen skulle lægge en dæmper på den eksplosive vækst i aktiekurserne på **Wall Street**. Men det lykkedes ikke, tværtimod. Lige så snart rentestigningen var en kendsgerning, skød aktiekurserne i vejret, og over de følgende fire dage steg **Dow Jones**-indekset med **4,1%** og **Nasdaq**-indekset, som indeholder de populære **IT-aktier**, med **7,7%**. Det var **femte** gang på bare **9 måneder**, at Greenspan hævde renten, og det var femte gang, at det var uden virkning. Aktiekurserne fortsætter ufortrødent deres himmelflugt.

I en leder den **25. marts** advarede den amerikanske avis *The Washington Post* om, at det hele kan ende med et økonomisk og finansielt krak. Finansmarkedernes manglende forbindelse til virkeligheden har nemlig fremkaldt den paradoksale situation, at stigende føderalbankrenter nu medfører faldende – og ikke stigende – renter på obligationsmarkedet. Tankegangen er, at når Greenspan hæver renten, uden at der er akutte tegn på inflation, så kommer der slet ingen inflation. Derfor kan både aktier og obligationer stige ubekymret. Men da det er de stigende aktiekurser, der driver det amerikanske privatforbrug i vejret (den såkaldte »rigdomseffekt«, se *Agro-Nyt*, **marts '00**), så har »finansmarkedernes tillid til føderalbankens inflationsbekæmpelse den perverse effekt, at den øger faren for inflation«, skrev *The Washington Post*. Avisens leder sluttede således: »På et eller andet tidspunkt og på en eller anden måde får festen en ende«.

Finansredaktør **John Crudele** fra avisen *The New York Post* var noget barskere i sin kommentar. Den **24. marts** krævede han Alan Greenspans afgang – hurtigst muligt. Ifølge Crudele er det nemlig Greenspans egen skyld, at finansmarkederne er holdt op med at lytte til føderalbankens advarsler. Gennem sin alt for rundhåndede kreditpolitik, har Greenspan ladet »amerikanerne blive afhængige af [finans]boblen«. Crudele fortsatte: »Det er boblepenge, som driver de nuværende ejendomspriser i vejret. Bilhandelen har hele sin eksistens hængt op på boblepenge. Kunstauktionerne blomstrer, når Dow går i vejret. Og uanset hvor meget han end forsøger, kan Greenspan ikke vænne amerikanerne fra deres spekulative vaner«. Derfor bør Greenspan træde tilbage, mens det endnu går godt, mener Crudele, ellers er det ham, der får hele skylden, når festen er forbi.

Også **Stephen S. Roach**, cheføkonom i investeringsselskabet **Morgan Stanley Dean Witter**, lægger en stor del af skylden for den ukontrollable spekulationsboble på Alan Greenspans skuldre. I en kronik i det ansete amerikanske finansmagasin *Barron's* den **27. marts** anklagede han Føderalbanken for selv at være en del af problemet. Ifølge Roach var det nemlig Føderalbanken, der for alvor satte spekulationsspiralen i gang, da den forsøgte at inddæmme den galoperende finanskriser med rentesænkninger i både **1997** og **1998**. Og nok taler Greenspan i dag om en stram kreditpolitik, men Føderalbankens inflationskorrigerede realrente på **2,8%** ligger stadig **0,5%** under niveauet fra før krisen satte ind i **1997**.

Samtidig er de såkaldte margininvesteringer på det nærmeste eksploderet (i **USA** kan man låne op til **50%** af den

samlede investeringssum af sin børsmægler; det kaldes margininvesteringer -red.). På bare **fire måneder**, fra **november '99** til **februar '00** steg investorenes margingæld til børsmæglerne med hele **45%**, og på **12 måneder** er den steget med **87%**. »Fodsporene fra spekulative udskjelser er nu pinligt tydelige«, skrev Roach. Og selv om han altid har været modstander af indgreb i finansmarkedet, foreslog han, at Alan Greenspan sender et signal om, at Føderalbanken vil hæve minimumsindskuddet ved margininvesteringer, hvis ikke spekulationsbølgen meget snart får en ende. Det samme foreslog **Robert Shiller**, professor i økonomi ved **Yale Universitetet**, under en høring i Kongressens Bank- og Finansudvalg den **21. marts**. Ifølge *Agro-Nyt's* kilder i finansverdenen ville en sådan trussel fra Føderalbanken fremprovokere et særdeles dramatisk kursfald på de amerikanske aktiemarkeder.

Men *Barron's* finansmarkedscommentator **Alan Abelson** advarede om, at margingældsætningen kun er toppen af isbjerget. Ganske vist er den samlede margingæld på **270 mia. dollars** (i **februar '00**) både historisk og skræmmende, men ingen ved, hvor mange hundrede milliarder oveni den amerikanske befolkning har sendt ind i aktiemarkedet ved at optage kontantlån i huset eller overtrække kreditkortet. Det eneste, man ved, er, at den amerikanske private gældsætning nu er på **205%** af bruttonationalproduktet (kilde: det britiske analyseinstitut **Lombard Street Research**).

Denne eksplosive vækst i gældsætningen fik den amerikanske vicefinansminister **Gary Gensler** til at antyde, at regeringen ikke nødvendigvis vil stå bag realkreditbankerne »**Fannie Mae**« og »**Freddie Mac**« (halvoffentlige realkreditinstitutter, der blev skabt af **Franklin D. Roosevelt** i **1934**), hvis de i en krisesituation skulle få problemer med at inddrive udestående huslån. Denne uoverlagte bemærkning skabte betydelig panik på obligationsmarkedet, og hr. Gensler måtte hurtigt æde sine ord i sig igen.

Hvorfor er denne enorme kreditboble, som tilsyneladende har været drivkraften bag de seneste **fem-seks års** spekulative vækst på det amerikanske aktiemarked, så ikke »sivet over« i den almindelige økonomi med en målelig inflation til følge? Det har den også, mener **Philip Coggan** i *Financial Times* den **27. marts**. Men den underliggende deflation i den øvrige økonomi har indtil nu været så stærk, at den har neutraliseret den fra finansverdenen importerede inflation. Det store spørgsmål er så, om denne underliggende deflation skyldes globalisering og teknologi-investeringer, som både Greenspan og Coggan vil påstå, eller om den skyldes en faktisk fortsættelse af den økonomiske krise, der accelererede i **1997** og **1998**, som den amerikanske økonom **Lyndon LaRouche** mener. De nederste **40-50%** af den amerikanske befolkning, som hverken tager del i aktiemarkedets boom eller det heraf afledede private overforbrug, og som må have både to og tre jobs for at kunne betale husleje og klare de daglige udgifter, vil nok være mest enige med LaRouche.

VI-BRÆNDER-DINE-PENGE.COM

Mens føderalbankchef **Alan Greenspan** endnu ikke har haft held til at skræmme spekulanterne væk fra **Nasdaq**-børsen i **New York**, så begynder de økonomiske realiteter for alvor at skabe usikkerhed omkring de højtflyvende »dot.com-aktier«. Mandag den **20. marts** faldt Nasdaq-indekset med

3,8%, primært fordi det amerikanske finanstillsyn, **SEC**, havde tvunget internetselskabet **MicroStrategy Inc.** til at ændre regnskabspraksis med det resultat, at et forventet overskud i **1999** blev vendt til et dundrende underskud. MicroStrategy's direktør og hovedaktionær, **Michael Saylor**, som på papiret tabte omkring **3,2 mia. dollars** denne mandag, lod sig ikke sådan slå ud af sin megalomane fantasiverden: »**Moder Teresa** gav heller ikke op i dårlige tider, og det, vi gør, er ligeså vigtigt«, sagde han til nyhedsbureauet *Reuters*. Den melding var der ikke helt enighed om blandt selskabets øvrige aktionærer, som via advokatfirmaet **Abbey, Gardy & Squitieri, LLP** lod meddele, at man ville anlægge sag mod direktør Saylor og den øvrige bestyrelse for at have vildledt investorerne om selskabets faktiske økonomiske tilstand.

Ifølge avisen *The Washington Post* den **19. marts** har mange af de nye internetselskaber meget svært ved at skelne mellem omsætning, indtjening og overskud. Derfor arbejder SEC på højtryk for at tvinge selskaberne til at fremlægge regnskaber, der er i overensstemmelse med selskabsloven. Alene i december blev **32** selskaber tvunget til at ændre regnskabspraksis, og mange flere er på vej.

Men uanset regnskabspraksis, så er der i det mindste én ting, alle disse internetselskaber er fantastisk dygtige til, nemlig at bruge aktionærernes penge. Under overskriften »Brænder Op« bragte *Barron's* den **20. marts** en forsideartikel om den skræmmende hastighed, med hvilken internetselskaberne formøbler deres aktiekapital. *Barron's* havde fået aktieanalyseinstituttet **Pegasus Research** til at undersøge **207** af de i alt **371** internetselskaber, som er noteret på Nasdaq-børsen. Den samlede værdi af internetselskaberne er **1.300 mia. dollars** eller ca. **8%** af den samlede aktiekapital i USA.

Ifølge Pegasus' analyse kører hele **74%** af de **207** undersøgte selskaber med underskud. **51** af dem vil løbe tør for kontanter inden årets udgang. *Barron's* opstillede en liste, en »brandalarm«, over hvilke selskaber, der vil løbe tør for penge hvornår. Listen startede således: **Marts 2000:** Pilot Ntwk Services, CDNow; **april 2000:** Secure Computing; **maj 2000:** Peapod, VerticalNet, MarketWatch.com; **juni 2000:** drkoop.com, Infonautics, Medscape, Intelligent Life, Digital Island, Splitrock Services, VitaminShoppe.com; **juli 2000:** Intraware, Interliant, MyPoints.com, Egghead.com, MotherNature.com, ImageX.com, BigStar Entertainment, Mail.com etc.

Indtil nu har internetselskaber med kontantproblemer løst dem ved at udstede nye aktier. Men ifølge *Barron's* er den mulighed ved at tørre ud.

Ironisk nok har den vilde spekulation i internetbollen taget livet af en af de gamle »hæderkronede« spekulanter. Den **31. marts** meddelte **Julian H. Robertson**, at hans investeringsselskab, **Tiger Management**, indstiller sine aktiviteter. I sine velmagtsdage kunne Tiger Management med sit kuld af spekulationsfonde, **Jaguar Fund**, **Ocelot Fund** m.m. til en samlet værdi af **23 mia. dollars**, få enhver finansminister til at ryste i bukserne. Valutaspekulation var blandt Robertsons specialer. Derudover holdt Robertson sig til investeringer i den »gamle økonomi«, og det gik ikke så godt. Da Tiger lukkede, var kapitalen skrumpet ind til små **6 mia. dollars**.

Netop som *Agro-Nyt* var på vej i trykken kom dommen over **Microsoft**. På få timer faldt kursen på selskabets aktier med knap **15%**, svarende til ca. **80 mia. dollars**. Nasdaq-indekset faldt med **7,6%**, og nu har usikkerheden for alvor ramt internetaktierne.

ECHELON: EN GAMMEL NYHED

James Woolsey, tidligere chef for den amerikanske efterretningstjeneste, **CIA**, satte sindene i kog i **Europa**, da han den **17. marts** i en kronik i den amerikanske avis *The Wall Street Journal* indrømmede, at USA anvender sit elektroniske aflytningsudstyr til at spionere imod de vestlige allierede. Både medierne og politikerne i Europa har igen længere tid beskæftiget sig med rygter om eksistensen af et elektronisk efterretningsnetværk, ledet af **USA** og med deltagelse af **Canada**, **Australien** og **Storbritannien**, der under kodenavnet **Echelon** skulle drive industriel og økonomisk spionage imod de øvrige vestlige lande. Woolseys artikel blev set som en bekræftelse på Echelons eksistens.

»Ja, vi har spioneret imod jer«, skrev Woolsey, men med vanlig amerikansk arrogance understregede han, at det skam ikke var for at stjæle europæisk teknologi, for den er »ikke værd at stjæle«. Næh, de kære amerikanere ser os kun over skulderen, fordi vi europæere »anvender os af bestikkelse«. Og den tidligere CIA-chef skruede op for de ideologiske basuner: »Det er ikke fordi jeres firmaer i sig selv er mere korrupte. Heller ikke fordi I automatisk er mindre talentfulde med hensyn til teknologi. Det er fordi jeres økonomiske skytsengel stadig hedder **Jean Baptiste Colbert**, mens vores hedder **Adam Smith**«.

Før man falder for Woolseys påstand om, at der kun er tale om et uegennyttigt ideologisk korstog i det hellige »frie markeds« interesse, er det værd at huske på, at historien om Echelon faktisk er en gammel nyhed. Allerede i **oktober 1989** kunne *Agro-Nyt* fortælle sine læsere, at den daværende chef for CIA, **William Webster**, havde holdt en tale til medlemmerne af den indflydelsesrige tænketank, **Council on Foreign Relations**, i **Los Angeles** den **19. september**, hvori han havde understreget, at den amerikanske efterretningstjeneste i fremtiden ville bruge mere tid på at »holde øje med vore økonomiske konkurrenters strategi«, for »vore politiske og militære allierede er også vore økonomiske konkurrenter«. Det var umiddelbart før **Berlinmurens** fald.

I **februar 1993** berettede *Agro-Nyt* så, at den tyske efterretningstjeneste, **BND**, havde sendt en rapport til den tyske regering, hvoraf det fremgik, at den amerikanske efterretningstjeneste havde afsat hele **23 mia. dollars** til at drive økonomisk og industriel spionage imod sine militære allierede. Rapporten havde arbejdstitlen: »*Forbedring af USA's økonomiske konkurrenceevne ved hjælp af efterretningstjenesterne*«, og det fremgik, at det i særdeleshed var USA's nationale sikkerhedsagentur, **NSA**, der med sit omfattende elektroniske aflytningsudstyr havde fået ekstra midler til at drive spionage imod den tyske industri (se *Agro-Nyt*, **okt. '89, dec. '92, feb. '93**).

KINA-TAIWAN FORHOLD UAFKLARET

Chen Shui-bian fra det **Demokratiske Progressive Parti** vandt præsidentvalget i **Taiwan** den **18. marts** (i sidste nummer af *Agro-Nyt* fik vi Shui-bian forvekslet med **Lien Chan**, vi beklager *-red.*). Under valgkampen havde Shui-bian med passiv støtte fra den afgående præsident **Lee Teng-hui** og konservative kredse i **Japan** og **USA** fremført radikale krav om taiwansk selvstændighed og en afvisning af »**Ét Kina-doktrinen**«, som både kommunisterne på fastlandet og det gamle regeringsparti **Kuomintang** på Taiwan har

fastholdt siden **1949**. Shui-bian fik **37%** af stemmerne, mens den uafhængige kandidat **James Soong** fik **35%**. De øvrige stemmer gik til Kuomintang's vicepræsident **Lien Chen** og en række mindre kendte kandidater. Soong havde i sin valgkamp klart støttet »Ét Kina-doktrinen«, hvilket et flertal i den taiwanske befolkning også gør.

Det Progressive Partis valgsejr fik frygten for en ny kinesisk borgerkrig til at vokse, men en række modererede udtalelser fra Shui-bian i dagene efter valget har delvist afkølet den spændte situation. Regeringen i **Beijing** forlanger fortsat, at alle kontakter og forhandlinger skal foregå på grundlag af »Ét Kina-doktrinen«, men det har Shui-bian indtil videre afvist. Til gengæld har han ophævet det **50 år** gamle forbud mod direkte forretningsforbindelser mellem fastlandet og Taiwan. Hidtil har al handel gået gennem **Hong Kong**.

MANGELFULDT DEMOKRATI I USA

Den **11. marts** afholdt **Det demokratiske Parti** i **Michigan** opstillingsmøder for at udpege delstatens delegerede til partikonventet til sommer. Der var allerede blevet afholdt primærvalg den **22. februar**, men partiledelsen havde på forhånd besluttet, at de delegerede skulle udpeges på lukkede valgmøder. Vicepræsident **Al Gore** og tidl. senator **Bill Bradley** trak sig derfor ud af primærvalget. Dermed blev **Lyndon LaRouche** med sine godt **12.000** stemmer valgets vinder.

Til de lukkede opstillingsmøder var valgdeltagelsen helt nede på **3.600**. Mindre end **én procent** af de stemmeberettigede vælgere. Og demokratiet have mildest talt ringe vilkår. På foranledning af Lyndon LaRouches vælgere ankom en international delegation af valgobservatører til Michigan for at følge afviklingen af opstillingsmøderne. Den var ledet af professor **Ernst F. Winter** fra **Det Diplomatiske Akademi** i **Wien**; **Godfrey Binaisa**, tidligere præsident i **Uganda**; **Hunter Huang**, formand for **Komiteén til Kinas Genforening**; **Ortrun Cramer** fra NGO-organisationen **International Progress Organization** i **Geneve**; **Gabriele Liebig**, redaktør af den tyske avis *Neue Solidarität*; **Hannah Warnke** fra **Polen**; **J.L. Chestnut**, tidl. sagfører for borgerrettighedsforkæmperen **Martin Luther King** i **Alabama**, samt **Amelia Boynton Robinson**, en af lederne i den amerikanske borgerrettighedsbevægelse i **60'erne**.

Delegationens deltagere var rystede over valgets afvikling. De rapporterede om en meget aggressiv atmosfære, hvor de valgansvarlige tydeligvis ikke ville acceptere stemmer på andre kandidater end Al Gore. Partimedlemmer, der ønskede at stemme på LaRouche, blev simpelthen smidt ud. Flere af delegationens deltagere var endog blevet udsat for fysiske trusler, heriblandt den **88-årige** Amelia Robinson. Advokat J.L. Chestnut blev med magt fjernet fra valglokalet. Professor Winter, der i sin egenskab af FN-observatør har overvåget valg i **Bosnien, Slovakiet, Slovenien** og **Ukraine** blev noget forbavset, da han ankom til et valgsted, hvor de ansvarlige havde opsat et skilt: »Kun observatører, der støtter Al Gore kan få adgang«.

forbeholdt avispostkontoret

Ugandas tidligere præsident Godfrey Binaisa konstaterede, at **USA** efterhånden er ved at miste sin rolle som demokratisk forbillede for landene i **Afrika** og den øvrige verden. Ironisk nok udsendte det amerikanske udenrigsministerium den **9. marts** et sæt retningslinier for præsidentvalget i **Peru** den **9. april**, som den peruvianske regering skal opfylde for at få den amerikanske regerings anerkendelse af valgresultatet. Samtlige punkter, deriblandt lige adgang til medierne for alle kandidater, afholdelse fra enhver form for trusler m.v., blev brudt ved Det demokratiske Partis primærvalg i Michigan. Læs mere på hjemmesiden: www.larouchecampaign.org.

BRETTON WOODS I EU-PARLAMENTET

Den **16. marts** indgav fire italienske medlemmer af **Europa-Parlamentet** et forslag til en resolution, der opfordrer **EU-kommissionen** til at indkalde til en konference med det formål at reorganisere det internationale finans- og betalingssystem efter samme retningslinier som det finanssystem, der blev oprettet efter **2. Verdenskrig**, det såkaldte **Bretton Woods-system**. Resolutionsforslaget lyder således (uofficiel oversættelse -red.):

»Idet Bretton Woods-aftalerne fra **1944** medvirkede til monetær stabilitet i efterkrigstidens genopbygningsperiode; idet der efter afkoblingen af dollaren fra guldet er opstået en adskillelse mellem den reelle og den finansielle økonomi; idet der siden **1997** er udbrudt finanskriser forskellige steder i verden; idet de monetære og finansielle institutioner ikke løser deres opgaver tilfredsstillende; idet man har kunnet konstatere, at den »spekulative boble« har haft en ødelæggende virkning på udviklingslandenes økonomier ved fuldstændigt at omdanne verdensøkonomiens strukturer, og ved at nå op på et niveau omkring **300.000 mia. dollars**, mens verdens samlede bruttonationalprodukt til sammenligning ligger omkring **40.000 mia. dollars**, opfordrer Europa-Parlamentet derfor **Europa-Kommissionen** til:

a) at foreslå indkaldelsen til en ny konference, magen til den i Bretton Woods, der skal have til formål at skabe et nyt internationalt monetært system med henblik på gradvist at eliminere de mekanismer, som har skabt den »spekulative boble«; **b)** at undersøge muligheden af at forbinde valutakurserne til et reelt referencepunkt, samt en bedre og mere omfattende kontrol med udsving i valutakurserne; **c)** at foreslå oprettelsen af nye kreditmekanismer med det formål at fremme investeringer i realøkonomiske sektorer, samt fastlæggelsen af infrastrukturprojekter af kontinentale dimensioner.«

Resolutionsforslaget blev underskrevet af: **Christina Muscardini (Den Nationale Alliance)**; **Mauro Nobilia (Den Nationale Alliance)**; **Vitaliano Gemelli (De Kristelige Demokrater)** og **Mario Mauro (Forza Italia)**.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: sch-inst@inet.uni2.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell, Thomas Vissing og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år - 2000 kr. 6 mdr. - 1000 kr. 3 mdr. - 600 kr.

Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse

ISSN: 0905-3786

Eget tryk